

Τέντζερης ἀγάνωτος. Κοντάλα ἀγάνωτη. Τηγάρι ἀγάνωτο σύνηθ. Ἀγγεῖα ἀγάνωτα Ἡπ. Πλακὶν ἀγάνωτον (πλακὶν = χύτρα) Τραπ. Τζάπ' -πουλούλ' ἀγάνωτον (χύτρα πηλίνη - πίθος) Χαλδ. || Παροιμ. Ἀγάνωτου κ' δούρ' δὲν παίζ' (ὁ μὴ ἔχων πλήρη τὴν κοιλίαν δὲν δύναται νὰ εὐθυμήσῃ ὥς δὲν ἦχεῖ καλῶς κώδων μὴ κασσιτερωμένος) Λέσβ. Πβ. ξεγάνωτος. β) Ὁ μὴ ἀλειμμένος διὰ λεπτοῦ στρώματος ὕδα-
ροῦς πηλοῦ, ἐπὶ ἀλωνίου (ὅπερ ἀλείφεται δι' εἰδικοῦ ὀργάνου μὲ πηλὸν ἐκ λεπτοῦ χύματος, ἵνα καταστῇ ἡ ἐπιφάνεια λεῖα καὶ μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν κατάλληλος δι' ἀλώνισμα) Πόντ. (Χαλδ.): Ἀλών' ἀγάνωτον. 2) Ὁ μὴ ἐψιμυθιω-
μένος Μακεδ. (Βογατσ.) 3) Μεταφ. ἀγροῖκος, ἀμόρφωτος Πελοπν.

ἀγάνωτος ἐπίθ. (II) Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γανώνω (II).

Ὁ μὴ γανωμένος, ὁ μὴ φέρων γανιές, ἦτοι ρύπους αἰθάλης, ὁ μὴ μουντζουρωμένος ἐνθ' ἀν.: Ἐμένα τὸ πρόσωπό μου δὲν ἔχει γανιές, εἶναι ἀγάνωτο ὥς τὰ σήμερα (λέγεται ὑπὸ τοῦ ἠθικῶς ἀσπίλου) Παξ.

ἀγαπᾶς ὁ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ. Διὰ τὴν ἰδιάζουσιν σύντ. αὐτοῦ μετὰ τῆς αἰτιατ. τοῦ ἄρθρ. ἔχοντος σημ. ἀντων. ἀναφορικῆς, οἷον τὸν ἀγαπῶ = ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, ἀναλογικ. πρὸς τὸ τὸν ἀγαπᾶς ἐγεννήθη καὶ ὁ ἀγαπᾶς. Πβ. ἀγαπῶς.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶς, ὁ ὑπὸ σοῦ ἀγαπώμενος: Ἄσμ.

Ὁ ἀγαπᾶς παντρεύγεται κοντὰ ᾧ τῇ γειτονιά μου.

ἀγαπαῖος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγαπαῖο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖος.

Ὁ ἡγαπημένος, ὁ ἀγαπητός.

ἀγάπη ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀγάπη Πόντ. (Ὁφ.) ἀγάπ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Χαλδ.) κ. ἀ. ἀγάπε Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀγάπη Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀγάπη Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγάκη Τσακων. ἀδάπη Κάρπ. ἀάπη Κάρπ. Κύρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Χίος (ἐνθα καὶ ἀγάπη) κ. ἀ. ἄπη Χίος (Πυργ.) ἐγάπη Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγάπ' Πόντ. ἐγάπε Πόντ. (Κερασ.) γάπη Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς κ. ἀ. ἀγαπία Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Γενικ. ἐνικ. ἀαπῆς Χίος (Πυργ.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀγάπη. Τὸ ἀγαπία κατὰ τὸ συνών. φίλια. Τὸ ἐγάπη ἔχει τὸ ε κατ' ἀναλογικ. ἐπίδρασιν τοῦ ἐγάπεσα ὁρ. τοῦ ρ. ἀγαπῶ. Ἡ γενικ. ἀαπῆς κατὰ τὸ συνών. καλῆς εὐχρηστεῖ πάντοτε ἐπομένων τῶν ἐγκλινομένων προσωπικῶν ἀντων. μου-σου κτλ., ὥς τῆς ἀαπῆς μου-σου κτλ.

1) Στοργή, φιλικὴ διάθεσις πρὸς τινὰ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἐχει μεγάλη ἀγάπη ᾧ τὸ παιδί του. Δείχνει πολλὴ ἀγάπη ᾧ τὸν πατέρα του. Ἀπ' τὴν ἀγάπη ποῦ τοῦ ἔχω ἔρχεται κάθε μέρα καὶ μὲ βρίσκει. Ἐχομε ἀγάπη (διακείμεθα φιλικῶς πρὸς ἀλλήλους) κοιν. Ἐχει ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της (ἀγαπᾷ τὸ παιδί της) Ἀθῆν. || Φρ. Γιὰ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Γιὰ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! (λέγεται ὑπὸ τοῦ

παρακαλοῦντος ὡς ἐξορκισμὸς τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἡ παράκλησις) κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἀγάπη καὶ φίλια (λέγεται εἰρων. ὑπὸ τοῦ ζητήσαντος παρὰ φίλου χάριν τινά, λαβόντος δὲ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν) πολλαχ. Εἶναι ᾧ τοῖς ἀγάπες τους (ἐπὶ ἐκδηλώσεως ἀμοιβαίων φιλικῶν συναισθημάτων δύο προσώπων) πολλαχ. Τ'ς ἀγάπης εἶσαι! (εἶσαι ἄξιος νὰ ἀγαπᾷσαι. Εἰρων. ἀπόκρισις πρὸς τὸν ἐρωτῶντα ἀγαπᾶς με;) Ὁφ. Καλῶς τὴν ἐγάπη σ' (ἀπόκρισις κατὰ τὴν συνάντησιν πρὸς τὸν προσαγορευόμενον διὰ τοῦ καλῶς ὠρισθ. αὐτόθ. Τί ἀγάπη, τί ἀπάτη! (ἐπὶ τοῦ δολιευομένου τινά ἐν προσχήματι φιλίας) Πελοπν. (Λάστ.) Ἐχει τὴν ἀγάπη τοῦ γάτι (ἐπὶ τοῦ βλάπτοντος τὸν ἀγαπῶντα καὶ περιποιούμενον αὐτόν) Κρήτ. Ἡ ἀγάπη πάει μπροστά (ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται μεγαλυτέραν ἀγάπην πρὸς τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα τρόπον τινά πηγαίνουν ἐμπροσθέν του, παρὰ εἰς τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν ὀπισθεν ἢ τοὺς ὁποῖους ἀφησεν ὀπίσω του) Πελοπν. (Τρίτ. κ. ἀ.) Παροιμ. Κοντὸς λογαριασμός, μακρινὴ ἀγάπη (ὅτι ἐκ τῆς ταχείας διευθετήσεως τῶν λογαριασμῶν εἰς τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς καὶ τὰς οἰκονομικὰς ἐν γένει σχέσεις ἐξαρτᾶται ἡ διατήρησις τῆς μακρᾶς φιλίας) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ δευτέρη ἀγάπη εἶναι σὰν τὰ ξαναζεσταμένα λάχανα (διὰ τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν ἐρισάντων πρὸς ἀλλήλους φίλων ἢ τοῦ χωρισθέντος ἀνδρογύνου δὲν ἀποκαθίσταται ἀκμαία καὶ ἀδολος ἡ προτέρα ἀγάπη) Πελοπν. (Δημητσάν.) Ἡ πολλὴ ἀγάπ' φέρν' κὶ πολλὴ ἀμάχ' (ἐνίστε ἡ πολλὴ ἀγάπη μεταστρέφεται εἰς μῖσος) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Ἐ ἀγάπη σου χαλᾷ με τὸ ἔ ἀγάπη σου φελᾷ με (λέγεται πρὸς τὸν δυσαρεστηθέντα εἰς ἐνδειξιν περιφρονησεως τῶν ἀπειλῶν του) Μεγίστ.

Γιὰ τοῦ Χάλας τὴν ἀγάπην | κλίσκουμαι φιλῶ τ' ἀχάντιν

(πρὸς χάριν τοῦ ἐκ Χαλδίας χωρικοῦ κύπτω καὶ φιλῶ τὴν ἄκανθαν. Ἐπὶ τοῦ ἔνεκα κέρδους ὑπομένοντος ἐξευτελισμοῦ ὡς ὁ ἐξευτελιζόμενος διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὑπὸ χωρικοῦ τῆς ἐπαρχίας Χαλδίας, ὁ ὁποῖος νομίζεται ἀγροῖκος καὶ βάνανσος) Κερασ. Συνών. ἀγάπημα 1. β) Θωπεία, μόνον κατὰ πληθ. σύνηθ.: Μοῦ κάνει ἀγάπες ὁ μικρὸς μου (ἐπὶ τῶν περιπτώξεων μικροῦ παιδιοῦ). γ) Συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις τῶν πρότερον ἐχθρικῶς διακειμένων Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) Σῦρ. κ. ἀ.: Φρ. Κάνω ἀγάπη (συμφιλιοῦμαι) Κεφαλλ. Ἐκαμαν ἀάπην Λιβύσσ. Εὐτάγω ἀγάπην (κάμνω ἀ.) Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. 6882 Ρ (ἐκδ. Schmitt) «τρέβαν ἐποικεν μετ' αὐτόν, ἀγάπην χρόνον ἕνα | διὰ νὰ στέκη ὁ πόνος του εἰρηνοποιημένος».

2) Ὁ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς γεννώμενος φυσικὸς πόθος, ὁ ἔρως κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Εἶχαν ἀγάπη χρόμα οἱ δυό τους. Τὴν πῆρε ἀπὸ ἀγάπη. Ξέχασε τοῖς παλαιῆς ἀγάπες κ' ἔπιασε καινούργιες. Τῆς ὠρκίστηκε αἰώνια καὶ πιστὴ ἀγάπη κοιν. Πολλὰ ἀγάπ' ἔδ' ᾧ σὰ πατῆδᾶς (πολλὴν ἀγάπην ἔχει εἰς τὰ κοράσια) Ὁφ. || Φρ. Κάνω ἀγάπες μὲ τὴ δεῖνα (ἐρωτοτροπῶ). Πιάνω ἀγάπη μὲ τὴ δεῖνα (ἐρωτεύομαι τὴν δεῖνα καὶ μὲ ἐρωτεύεται καὶ αὐτή). Εἶναι ᾧ τοῖς ἀγάπες τους (ἐπὶ τῶν ἐρωτευμένων ἢ νεονύμφων) κοιν. Ἀγάπης εἶναι (εἶναι τῆς ἀγάπης, ἦτοι ἐλεύθερος, ἄγαμος, κυρίως ἔχων τοιαύτην ἡλικίαν, ὥστε νὰ προσελκύῃ τὴν ἀγάπην, δηλ. τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν) Νάξ. (Ἄνω Ποταμ.) || Παροιμ. φρ. Ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὰ μάτια πιάνεται (ὁ ἔρως ἐκ τῶν ἀμοιβαίων βλεμμάτων γεννᾶται) πολλαχ. Ἡ ἀγάπη εἶναι δανεικεῖα (ὁ ἔρως διατηρεῖται μόνον, ὅταν εἶναι ἀμοιβαῖος) Πελοπν. (Δημητσάν.) Χίος κ. ἀ. Ἡ ἀγάπη εἶναι στραβή (πολλάκις αἰσθάνεται τις ἔρωτα πρὸς πρόσω-

